

Arrest

nr. 163 595 van 8 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 januari 2016.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 16 oktober 2015.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige vierde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk zijn problemen met de taliban.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 28 juni 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn beweerde verblijf in Afghanistan en hij geen zicht gaf op zijn daadwerkelijke verblijfplaatsen voor zijn komst naar België. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing in zijn arrest nr. 91 483 van 13 november 2012.

In het kader van verzoekers tweede en derde asielaanvraag nam de dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Ter ondersteuning van zijn vierde asielaanvraag legt verzoeker een USB-stick neer waarop negen foto's en drie video's te zien zijn van zijn gedode oom en neef.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. De Raad wijst er vooreerst op dat het middel onontvankelijk is waar het betrekking heeft op de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken genomen in het kader van zijn tweede en derde asielaanvraag. Immers, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moeten deze als vaststaand worden beschouwd.

4.2. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvragen werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde verblijf in Afghanistan en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker nog steeds geen reëel zicht biedt op zijn verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien waardoor hij de asielinstanties verhindert zich een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan internationale bescherming.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging en het volharden in zijn beweerde verblijf in Afghanistan, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Waar verzoeker aangeeft dat hij door de acties van de Afghanen in de kerk beschouwd zal worden als een afvallige persoon en vervolgd zal worden op basis van het gewoonterecht, dient te worden opgemerkt dat verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat de verhouding tussen Islamitisch recht en gewoonterecht complex is: "Lokale gebruiken en gewoonterecht nemen een vooraanstaande plaats in en het volk neemt in het algemeen haar toevlucht tot stamleiders en stamoudsten (zogenoemde rish sefid, witte baarden) voor het oplossen van geschillen, hoewel in officiële verklaringen wordt getracht dit feit af te zwakken." Echter dit neemt niet weg dat verzoeker niet aantoont welk gewoonterecht dan wel geldt in de regio waarvan hij afkomstig is nu het redelijk is aan te nemen dat het gewoonterecht bij de diverse etnische bevolkingsgroepen van Afghanistan zal verschillen. Dit klemmt des te meer nu verzoeker geen geloofwaardige verklaringen aflegt over zijn plaats/regio van herkomst alvorens naar België te vluchten. Verzoeker beperkt zich tot de overwegingen: "Er is heel weinig literatuur over de toepassing van gewoonterecht in Afghanistan. De beslissingen van de Jirgas worden mondeling gegeven en niet op schrift gesteld. In veel gevallen is het gewoonterecht in strijd met het islamitische recht, in het bijzonder als er vrouwen zonder hun toestemming worden uitgehuwelijkt om geschillen tussen families op te lossen. Vanuit historisch perspectief is er tussen gewoonterecht en islamitisch recht altijd een samengaan, maar tegelijk ook concurrentie geweest. (...) Hoewel het land een eenheidsstaat is in de strikte betekenis van het woord, is het recht in de praktijk een gefragmenteerde melange van seculier, religieuze en gewoonterecht die verschillend wordt toegepast naar gelang de lokale acceptatie van de centrale wetgeving. Rechtspluralisme is bij uitstek het kenmerk van de Afghaanse rechtswerkelijkheid." Verzoeker maakt met deze argumentatie op geen enkele wijze aannemelijk dat hij op basis van het Afghaanse gewoonterecht een risico op vervolging zou lopen op verdenking van apostasie omwille van zijn verblijf in een kerk. Verzoeker komt niet verder dan een aantal opmerkingen over de onduidelijke verhouding tussen de lokale rechtspraak enerzijds en nationale of sharia rechtspraak anderzijds en hij brengt hierbij geen concrete, objectieve informatie bij waaruit kan blijken dat het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verboden zou zijn of dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer een risico op vervolging inhoudt.

Aan de bij het verzoekschrift gevoegde kleurenfotokopie van een foto waarop verzoeker afgebeeld staat, ter staving van zijn verblijf in zijn dorp, hecht de Raad geen bewijswaarde daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld.

In zoverre verzoeker nog artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat dit artikel vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 12 januari 2016, voert verzoekende partij aan dat rekening diende gehouden te worden met haar mentale en fysieke toestand ten tijde van het gehoor nu zij net was geopereerd en zij niet goed de vragen kon beantwoorden. Verzoekende partij vervolgt dat zij een tweede en derde asielaanvraag indiende en dat zij op de Dienst Vreemdelingen nieuwe stukken indiende en deze stukken eigenlijk nooit door het Commissariaat-generaal werden beoordeeld aangezien de meervoudige asielaanvragen die toentertijd door de Dienst Vreemdelingenzaken werden behandeld door dezelfde Dienst Vreemdelingenzaken werden afgesloten met een weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoekende partij besluit daaruit dat het Commissariaat-generaal bij haar vierde asielaanvraag ook de stukken ingediend in haar vorige asielaanvragen diende te onderzoeken. Verzoekende partij vervolgt dat zij enkel het Pashtoun machtig is waaruit dient geconcludeerd te worden dat zij afkomstig is uit Afghanistan. Verzoekende partij besluit dat het voordeel van de twijfel moest toegepast worden en vraagt de bestreden beslissing te annuleren en terug te sturen voor verder onderzoek.

Betreffende verzoekende partij haar betoog dat rekening diende gehouden te worden met haar mentale en fysieke toestand ten tijde van het gehoor nu zij net was geopereerd en zij niet goed de vragen kon beantwoorden, stelt de Raad vast dat verzoekende partij eerder tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van onderhavige asielaanvraag, toen de commissaris-generaal haar erop wees dat haar eerste asielaanvraag werd geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaarde herkomst uit Afghanistan, dienaangaande het volgende verklaarde: *“Het antwoord is dat als er een vraag is op regio en dorp want gedurende de tijd dat ik een interview had. 2 weken voor het interview had ik een operatie van de nieren, ik was ook fysiek en mentaal ziek door de reis die enkele maanden duurde. Het interview was ook voor 4,5 uren en ik was compleet verwoest. Ik leefde daar mijn hele leven en ik woonde daar altijd, ik ben oprecht dat ik nergens elders was, uitgezonderd mijn eigen dorp.”* (gehoorverslag CGVS 30 september 2015, p. 3) en *“Nu ben ik klaar. Als u enige informatie wil over regio. Want het moment dat ik een interview had, had ik een operatie aan nieren, ik was ook moe van de trip en ik was ook opgepakt en ik was fysiek en mentaal moe, als u nu een vraag hebt dan ben ik er klaar voor”* (*Ibid.*, p. 7).

Verzoekende partij haar betoog dienaangaande, met name dus haar verklaringen ter terechtzitting opgeworpen en in diezelfde zin ook voormelde verklaringen door haar eerder afgelegd op het Commissariaat-generaal, hebben aldus allen betrekking op (het verloop van) haar eerste asielaanvraag,

en meer in het bijzonder op de weigeringsbeslissing die de commissaris-generaal toen nam. Haar huidige verweer en kritiek dienaangaande is dan ook niet ontvankelijk, daar zij eerder in het kader van (de beroepsprocedure bij) haar eerste asielaanvraag afdoende de mogelijkheid had deze grieven aan te halen en uiteen te zetten. Verzoekende partij haar beroep tegen de weigeringsbeslissing genomen in het kader van haar eerste asielaanvraag werd verworpen bij het met gezag van gewijsde bekleedde arrest van de Raad nr. 91 483 van 13 november 2012, waarbij de Raad de beslissing van de commissaris-generaal inzake de ongeloofwaardigheid van haar beweerde verblijf in Afghanistan bevestigde, waardoor die beslissing definitief is geworden en als vaststaand dient te worden beschouwd.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij op algemene wijze oppert, impliceert het feit dat haar vorige tweede en derde asielaanvraag niet door het Commissariaat-generaal, doch door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging werden genomen, geenszins dat de commissaris-generaal er in het kader van haar huidige vierde asielaanvraag toe gehouden was de stukken die zij bij haar twee vorige asielaanvragen indiende eveneens te onderzoeken. Niets/geen enkele bepaling legt de commissaris-generaal dergelijke verplichting op.

Waar verzoekende partij stelt dat de stukken ingediend in haar tweede en derde asielaanvraag mee onderzocht moeten worden door de commissaris-generaal in haar vierde asielaanvraag, kan zij niet worden gevolgd. Uit de verklaring meervoudige asielaanvraag en het gehoorverslag naar aanleiding van haar vierde asielaanvraag blijkt dat aan verzoekende partij uitdrukkelijk de vraag werd gesteld waarom zij een vierde keer asiel aanvraagt. Uit het gehoorverslag bij het Commissariaat-generaal blijkt tevens dat zij uitgebreid toegelicht heeft welke nieuwe elementen zij wenste aan te voeren en in te dienen in haar vierde asielaanvraag (gehoorverslag CGVS 30/09/2015, p. 3 en 4). De stukken die zij indiende naar aanleiding van haar derde en vierde asielaanvraag werden onderzocht door de Dienst Vreemdelingenzaken conform de toen geldende wetgeving. Verzoekende partij had de mogelijkheid om tegen de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken in beroep te gaan, wat zij heeft nagelaten. Daarenboven heeft verzoekende partij op geen enkel moment de stukken, neergelegd naar aanleiding van haar vorige asielaanvragen, ter sprake gebracht in haar vierde asielaanvraag.

Hoe dan ook, en daargelaten het feit dat de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}) in het kader van verzoekende partij haar tweede en derde asielaanvraag genomen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen waardoor deze definitief zijn geworden en als vaststaand dienen te worden beschouwd, dient erop te worden gewezen dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest van de Raad nr. 91 483 van 13 november 2012 waarin in het kader van verzoekende partij haar eerste asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Overigens betreffen, zo blijkt uit de gegevens in het administratief dossier, verschillende van de door verzoekende partij bij haar vorige asielaanvragen neergelegde stukken gemakkelijk door knippen plakwerk te fabriceren kopieën waaraan geen bewijswaarde kan worden gehecht, en blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier dat Afghaanse documenten een beperkte bewijswaarde hebben aangezien corruptie bij het verkrijgen van documenten in Afghanistan wijdverbreid is en vele valse Afghaanse documenten vaak na onderzoek niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn.

Het feit dat verzoekende partij, zoals zij op algemene wijze beweert, enkel het Pashtoun machtig is, vormt geenszins een bewijs van en hieruit kan geenszins haar verklaarde herkomst uit en verblijf in Afghanistan worden afgeleid/geconcludeerd. Verzoekende partij gaat er immers geheel aan voorbij dat, zoals bij haar eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd opgemerkt, sinds decennia miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst leven. Grote groepen Afghanen leven, zo merkte de commissaris-generaal eerder op, in de buurlanden Iran en Pakistan; anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India, waar ze mogelijk een reëel verblijfsalternatief hebben ontwikkeld of zelfs de nationaliteit van het gastland hebben verworven. Verzoekende partij haar stelling is dan ook geenszins ernstig en kan niet worden aangenomen.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de zeer algemene opmerking dat het voordeel van de twijfel moest toegepast worden, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 12 januari 2016 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS